

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA WIELKOPOLSKIEGO

Poznań, dnia 19 listopada 2020 r.

Poz. 8735

WYROK NR IV SA/PO 205/20 WOJEWÓDZKIEGO SĄDU ADMINISTRACYJNEGO W POZNANIU

z dnia 20 sierpnia 2020 r.

w sprawie przyjęcia regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie Miasta i Gminy Krotoszyn

Sygn. akt IV SA/Po 205/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 sierpnia 2020 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu w składzie następującym:

Przewodniczący Sędzia NSA Jerzy Stankowski (spr.)

Sędzia WSA Maciej Busz

Asesor sądowy WSA Maria Grzymisławska-Cybulska

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 20 sierpnia 2020 r.

sprawy ze skargi Prokuratora Okręgowego w Ostrowie Wielkopolskim

na uchwałę Rady Miejskiej w Krotoszynie

z dnia 31 sierpnia 2016 r. Nr XXVII/197/2016

w przedmiocie przyjęcia regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie Miasta i Gminy Krotoszyn

1. Stwierdza nieważność załącznika do zaskarżonej uchwały w części obejmującej § 4 w zakresie słów „drobnych” i „własnych”, a także § 7 pkt 1 i 2;

2. w pozostałym zakresie oddala skargę.

UZASADNIENIE

Prokurator Okręgowy w Ostrowie Wielkopolskim złożył do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu skargę na uchwałę Rady Miejskiej w Krotoszynie z dnia 31 sierpnia 2016r. nr XXVII/197/2016 w sprawie przyjęcia regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie Miasta i Gminy Krotoszyn. Zaskarżonej uchwale zarzucił naruszenie:

- art. 4 ust. 2 pkt 1d ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (Dz.U. z 2016 r. poz. 250; zwanej dalej „u.c.p.g.” – uwaga Sądu) poprzez przekroczenie ustawowego upoważnienia i ograniczenie w § 4 ust. 1 regulaminu możliwości naprawy pojazdów samochodowych poza warsztatami, do napraw „drobnych i własnych samochodów” oraz niepowodujących uciążliwości dla sąsiednich nieruchomości, w tym emisji hałasu i spalin;

- art.4 ust. 2 pkt 7 u.c.p.g. poprzez przekroczenie ustawowego upoważnienia i nieuprawnione wkroczenie w § 7 ust. 1 regulaminu w materię uregulowaną ustawowo;

- art. 4 ust.2 pkt 7 u.c.p.g. poprzez przekroczenie ustawowego upoważnienia i zobowiązanie w § 7 ust. 2 regulaminu osób utrzymujących zwierzęta gospodarskie do przeprowadzania deratyzacji;

-art.4 ust. 2 pkt 7 u.c.p.g. poprzez przekroczenie ustawowego upoważnienia i wskazanie w § 7 ust. 4 regulaminu częstotliwości usuwania zanieczyszczeń spowodowanych przez zwierzęta domowe.

Prokurator wniósł o stwierdzenie nieważności „§ 4 w zakresie słowa "własnych" oraz ust. 1 i § 7 zaskarżonej uchwały”.

W uzasadnieniu skargi Prokurator stwierdził, że Rada Miejska w Krotoszynie przekroczyła ustawowe upoważnienie z art. 4 ust. 2 pkt 1 lit. d u.c.p.g. wprowadzając w § 4 ust. 1 regulaminu możliwość jedynie „drobnych napraw własnych samochodów" poza warsztatami naprawczymi i pod warunkiem braku „uciążliwości" dla właścicieli sąsiednich nieruchomości. Użycie nieostrych sformułowań: „drobne", „nie powodujący uciążliwości" przeczy zasadzie pewności i określoności prawa. Zgodnie z § 6 w zw. z § 143 Zasad techniki prawodawczej, akty prawa miejscowego winny być formułowane dokładnie i w sposób zrozumiały dla adresatów. Ponadto zakwestionowana regulacja ogranicza zakres przedmiotowy dozwolonych zachowań w nieuprawniony sposób. Takim ograniczeniem jest w szczególności art. 144 k.c., natomiast nie może nim być przepis regulaminowy, w dodatku posługujący się niedookreślonym pojęciem.

Prokurator wskazał, że z art. 4 ust. 2 pkt 7 u.c.p.g. wynikają dwa rodzaje obowiązków: ochrony przed zagrożeniem lub uciążliwościami dla ludzi oraz ochrony przed zanieczyszczeniami terenów przeznaczonych do wspólnego użytku. Każdy z tych obowiązków odnosi się do miejsc przeznaczonych do wspólnego użytku. Rada gminy nie może ustanawiać warunków czy wymagań w odniesieniu do miejsc stanowiących własność prywatną, a także jeżeli kwestie te są regulowane w odrębnych obowiązujących przepisach wyższej rangi np. ustawy czy rozporządzenia. Treść § 7 ust. 1 regulaminu wskazuje, że jest on powieleniem już istniejących przepisów rangi ustawowej. Na mocy art. 22 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 5 grudnia 2008 r. o zapobieganiu i zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi (Dz.U. z 2016 r. poz. 1866), właściciel nieruchomości, jej posiadacz lub zarządzający nieruchomością są zobowiązani do utrzymywania jej w należyтым stanie higieniczno-sanitarnym. Obowiązek przestrzegania przepisów sanitarno-epidemiologicznych został nałożony na właścicieli nieruchomości mocą ww. ustawy w związku z tym w powyższym zakresie nie mogą się już wypowiadać regulaminy utrzymania czystości i porządku na terenie gminy.

Przekroczeniem ustawowego upoważnienia jest również zdaniem Prokuratora nałożenie w § 7 ust. 2 regulaminu na prowadzących chów zwierząt gospodarskich obowiązek przeprowadzania deratyzacji pomieszczeń, w których prowadzona jest hodowla zwierząt dwa razy do roku wiosną i jesienią przez podmiot uprawniony. Rada realizując postanowienia przepisu art. 4 ust. 2 pkt 7 u.c.p.g. nie mogła nałożyć takiego obowiązku. Deratyzacja miejsc przebywania zwierząt wymaga wydania rozporządzenia przez Powiatowego Lekarza Weterynarii, Wojewodę lub Ministra właściwego do spraw rolnictwa zgodnie z art. 45-47 ustawy z 11 marca 2004 r. o ochronie zdrowia zwierząt oraz zwalczania chorób zakaźnych u zwierząt. Wobec powyższego przyjęta regulacja jest nieprawidłowa.

Ponadto zdaniem Prokuratora żaden przepis ustawy o utrzymaniu porządku i czystości w gminach nie zezwala Radzie na wskazanie częstotliwości z jaką właściciele nieruchomości mają wykonywać obowiązki związane z utrzymaniem porządku i czystości, a do takich należy usuwanie zanieczyszczeń pozostawionych przez zwierzęta. Użycie w § 7 ust. 3 regulaminu sformułowania „niezwłocznie” jest nieuprawnione. Ponadto naruszono także przepisy § 6 i § 143 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z 20 czerwca 2002 r. w sprawie „Zasad techniki prawodawczej" (Dz.U. z 2016 r. poz. 283) gdyż w sposób nieprecyzyjny określono obowiązek posługując się niedookreślonym pojęciem "zanieczyszczeń spowodowanych przez zwierzęta". Mogą to być bowiem nieczystości stałe, jak i płynne, a ponadto nieczystości (zanieczyszczenia) pochodzenia nie tylko fizjologicznego. Tak zredagowana norma jest niejasna i może rodzić szereg wątpliwości interpretacyjnych.

W odpowiedzi na skargę Rada Miejska w Krotoszynie wniosła o jej oddalenie.

Odnosząc się do zarzutu dotyczącego regulacji związanej z możliwością dokonywania drobnych napraw własnych samochodów poza warsztatami naprawczymi Rada Miejska stwierdziła, że regulacje zawarte w regulaminie mają zupełnie inny charakter od regulacji art. 144 k.c., która tworzy podstawę dochodzenia

roszczeń w procesie odszkodowawczym i służy ustaleniu bezprawności czynu. W art. 144 k.c. określono granicę służącą do oceny dopuszczalności immisji - jako przeciętną miarę, ustalaną przy pomocy dwóch kryteriów: społeczno-gospodarczego przeznaczenia nieruchomości oraz stosunków miejscowych. Zakładając racjonalność ustawodawcy należy przyjąć, że znając treść art. 144 k.c. świadomie dał organowi stanowiącemu gminy prawo i obowiązek do określenia takich szczegółowych zasad, jak wynikające z art. 4 ust. 2 pkt 6 i 7 u.c.p.g. Gdyby racjonalny ustawodawca uznał, że regulacje art. 144 k.c. są wystarczające dla określenia stosunków sąsiedzkich, nie wprowadzałaby przepisów ustanawiających delegacje takie, jak w art. 4 ust. 2 pkt 6 i 7 u.c.p.g. Nadto, uchwała nie wprowadziła w tym zakresie zakazu, lecz jedynie wskazała, że warunkiem podejmowania tych drobnych prac jest respektowanie woli właściciela nieruchomości i brak uciążliwości dla innych osób bądź nieruchomości. Ponadto zdaniem Rady Miejskiej Zasady techniki prawodawczej nie mogą stanowić podstawy do oceny legalności miejscowych aktów prawnych i nawet ewentualne naruszenie określonych w nim zasad legislacji nie może stanowić podstawy do uznania, że doszło do naruszenia prawa w stopniu uzasadniającym stwierdzenie nieważności kontrolowanej uchwały.

W ocenie Rady Miejskiej nie doszło również do przekroczenia upoważnienia ustawowego wynikającego z art. 4 ust. 2 pkt 7 u.c.p.g. Rada Miejska określiła zarówno wymagania utrzymywania zwierząt, jak i teren, na którym dopuszcza utrzymywanie zwierząt gospodarskich na terenach wyłączonych z produkcji rolnej. Określiła obowiązek przestrzegania przepisów sanitarno-epidemiologicznych i przeprowadzania deratyzacji pomieszczeń, w których jest prowadzona hodowla zwierząt. Ustawa o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi reguluje przypadki niebezpieczeństwa szerzenia się zakażenia lub choroby zakaźnej i procedury utrzymania czystości i dekontaminacji. W związku z tym nie każde pojawienie się gryzoni wiąże się z zakażeniami czy chorobami zakaźnymi, wprowadzenie obowiązku deratyzacji w tym szczególnym przypadku ma na celu wyeliminowanie gryzoni niezależnie od istnienia potencjalnych zakażeń.

Rada Miejska zaznaczyła jednocześnie, że uprzednio obowiązująca uchwała nr XXVII/246/12 z dnia 12 grudnia 2012 r. była przedmiotem kontroli Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu, który wyrokiem z dnia 30 czerwca 2016 r. sygn. akt IV SA/Po 61/16 stwierdził nieważność tej uchwał w części. Podejmując nową uchwałę Rada Miejska miała na uwadze wyniki kontroli legalności poprzednio obowiązującego aktu prawa miejscowego, które nie zostały zakwestionowane przez Prokuratora Okręgowego w Ostrowie Wielkopolskim oraz Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu.

Odnosząc się do zarzutu użycia pojęcia „niezwłocznego usuwania zanieczyszczeń” Rada Miejska wyjaśniła, że tak określony obowiązek daje większe prawdopodobieństwo zniwelowania uciążliwości i stanowi proste narzędzie w celu zdyscyplinowania właścicieli zwierząt.

Wojewódzki Sąd Administracyjny zważył, co następuje:

Sąd administracyjny uwzględniając skargę na uchwałę lub akt, o których mowa w art. 3 § 2 pkt 5 i 6 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (t.j. Dz. U. z 2019 r. poz. 2325 z późn. zm.; zwanej dalej "p.p.s.a.") stwierdza nieważność tej uchwały lub aktu w całości lub w części albo stwierdza, że zostały wydane z naruszeniem prawa, jeżeli przepis szczególnie wyłącza stwierdzenie ich nieważności (art. 147 § 1 p.p.s.a.). Wprowadzając sankcję nieważności jako następstwo naruszenia przepisu prawa ustawodawca nie określił rodzaju naruszenia prawa. Przyjmuje się jednak, że podstawę do stwierdzenia nieważności uchwały stanowią takie naruszenia prawa, które mieszczą się w kategorii rażących naruszeń. Powyższe wynika z treści art. 91 ust. 1 zd. pierwsze u.s.g. zgodnie z którymi uchwała organu gminy sprzeczna z prawem jest nieważna, chyba że naruszenie prawa ma charakter nieistotny. Pojęcie "sprzeczności z prawem" w rozumieniu art. 91 ust. 1 u.s.g. obejmuje sprzeczność postanowień uchwały z jakimkolwiek aktem prawa powszechnie obowiązującego, w tym także z rozporządzeniem – co w konsekwencji oznacza, że również z "Zasadami techniki prawodawczej", które stanowią załącznik do rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. (Dz. U. Nr 100, poz. 908). Choć w większości przypadków sprzeczność z konkretnymi, szczegółowymi dyrektywami legislacyjnymi zawartymi w rozporządzeniu będzie miała zapewne charakter nieistotnego naruszenia prawa, to jednak nie można wykluczyć sytuacji, w których konkretne uchybienie zasadom techniki prawodawczej przyjdzie zakwalifikować jako naruszenie prawa istotne. Będzie to zwłaszcza dotyczyć reguł określanych w orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego mianem "rudymetrycznych kanonów techniki prawodawczej" (zob. np. postanowienie TK z 27 kwietnia 2004 r., P 16/03; OTK-A 2004/4/36), nakaz przestrzegania

których postrzegany jest jako jeden z elementów konstytucyjnej zasady prawidłowej legislacji (por. T. Zalański, *Zasady prawidłowej legislacji w poglądach Trybunału Konstytucyjnego*, Warszawa 2008, s. 51).

Powszechnie przyjmuje się, że w kategorii istotnych naruszeń prawa mieszczą się w szczególności naruszenie prawa polegające na podjęciu uchwały przez organ niewłaściwy, braku lub przekroczeniu podstawy prawnej do podjęcia uchwały określonej treści, niewłaściwym zastosowaniu przepisu prawnego będącego podstawą podjęcia uchwały tudzież naruszeniu procedury jej uchwalania. Przy tym decydujące znaczenie dla oceny legalności danej uchwały ma stan prawny obowiązujący w dacie jej podjęcia.

Przenosząc powyższe uwagi na grunt niniejszej sprawy należy stwierdzić, że postanowienia zaskarżonego regulaminu, jako aktu prawa miejscowego (co wynika wprost z treści art. 4 ust. 1 u.c.p.g.) nie mogą w szczególności wykraczać poza zakres ustawowego upoważnienia unormowanego w art. 4 ust. 2 u.c.p.g., być niezgodne z innymi powszechnie obowiązującymi przepisami prawa oraz powtarzać regulacji zawartych w tych przepisach (z zastrzeżeniem wyjątków dotyczących powołania definicji *in extenso*), ani też formułować ustanawianych w nim nakazów lub zakazów w sposób niejasny lub niejednoznaczny. Naruszenie któregokolwiek z tych wymogów będzie, co do zasady, skutkowało nieważnością wadliwego przepisu. Tego rodzaju wady legislacyjne są bowiem traktowane w utrwalonym orzecznictwie sądów administracyjnych jako przypadki istotnego naruszenia prawa.

Zgodnie z art. 4 ust. 2 u.c.p.g. regulamin określa szczegółowe zasady utrzymania czystości i porządku na terenie gminy dotyczące:

1) wymagań w zakresie utrzymania czystości i porządku na terenie nieruchomości obejmujących:

a) prowadzenie selektywnego zbierania i odbierania lub przyjmowania przez punkty selektywnego zbierania odpadów komunalnych lub zapewnienie przyjmowania w inny sposób co najmniej takich odpadów komunalnych jak: przeterminowane leki i chemikalia, zużyte baterie i akumulatory, zużyty sprzęt elektryczny i elektroniczny, meble i inne odpady wielkogabarytowe, zużyte opony, odpady zielone oraz odpady budowlane i rozbiórkowe stanowiące odpady komunalne, a także odpadów komunalnych określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 4a,

b) uprzątnięcie błota, śniegu, lodu i innych zanieczyszczeń z części nieruchomości służących do użytku publicznego,

c) mycie i naprawy pojazdów samochodowych poza myjniami i warsztatami naprawczymi;

2) rodzaju i minimalnej pojemności pojemników przeznaczonych do zbierania odpadów komunalnych na terenie nieruchomości oraz na drogach publicznych, warunków rozmieszczania tych pojemników i ich utrzymania w odpowiednim stanie sanitarnym, porządkowym i technicznym, przy uwzględnieniu:

a) średniej ilości odpadów komunalnych wytwarzanych w gospodarstwach domowych bądź w innych źródłach,

b) liczby osób korzystających z tych pojemników;

3) częstotliwości i sposobu pozbywania się odpadów komunalnych i nieczystości ciekłych z terenu nieruchomości oraz z terenów przeznaczonych do użytku publicznego;

4) (uchylony)

5) innych wymagań wynikających z wojewódzkiego planu gospodarki odpadami;

6) obowiązków osób utrzymujących zwierzęta domowe, mających na celu ochronę przed zagrożeniem lub uciążliwością dla ludzi oraz przed zanieczyszczeniem terenów przeznaczonych do wspólnego użytku;

7) wymagań utrzymywania zwierząt gospodarskich na terenach wyłączonych z produkcji rolniczej, w tym także zakazu ich utrzymywania na określonych obszarach lub w poszczególnych nieruchomościach;

8) wyznaczania obszarów podlegających obowiązkowej deratyzacji i terminów jej przeprowadzania.

Należy podkreślić, że powyższe wyliczenie ma charakter wyczerpujący (zamknięty) i jako że stanowi element normy kompetencyjnej, powinno być interpretowane ściśle. Artykuł 4 ust. 2 u.c.p.g. nie daje prawa radzie gminy ani do stanowienia aktów prawa miejscowego regulujących zagadnienia inne niż wymienione w tym przepisie, ani do podejmowania regulacji w inny sposób niż wskazany przez ustawodawcę, gdyż w każdym przypadku oznaczałoby to wykroczenie poza zakres delegacji ustawowej.

Przechodząc do szczegółowej oceny poszczególnych zarzutów Sąd wskazuje, że są one częściowo zasadne.

Odnosząc się do zakwestionowanej przez Prokuratora regulacji związanej z dokonywaniem napraw pojazdów poza warsztatami naprawczymi w pierwszej kolejności wskazać trzeba, że celem wprowadzenia regulaminu czystości i porządku jest ochrona środowiska naturalnego poprzez ukształtowanie odpowiednich zasad postępowania na terenie gminy. Dla jego realizacji ustawodawca upoważnił organy stanowiące gminę do tworzenia zasad i obowiązków utrzymania czystości i porządku, które mogą narzucać jednostkom określone zachowania. Wprowadzając obowiązki określonego zachowania się właścicieli na terenie ich nieruchomości rada wkracza jednak w sferę ich prawa własności. Z tego względu kluczowym jest, by wszelkie ograniczenia wprowadzane przez radę na terenach nieruchomości miały swoje uzasadnienie w normie prawnej, na podstawie której zostały ustanowione oraz były niezbędne i konieczne dla osiągnięcia celu regulaminu (wyrok NSA z 14 listopada 2017 r. sygn. akt II OSK 443/16; <http://orzeczenia.nsa.gov.pl>).

Wymóg niepowodowania uciążliwości dla nieruchomości sąsiednich oraz niewywoływania negatywnego oddziaływania na środowisko stanowi w ocenie Sądu rozpoznającego niniejszą sprawę dopuszczalny prawem wzór zachowania podmiotu, który zamierza naprawiać pojazdy poza warsztatami naprawczymi. Niemniej jednak Prokurator trafnie dostrzegł, że w § 4 zaskarżonego regulaminu Rada Miejska posłużyła się pojęciem „drobnych napraw” nie wyjaśniając w żaden sposób zakresu przedmiotowego jaki zawiera się w tym pojęciu. Takie sformułowanie przepisu prawa miejscowego może nasuwać poważne wątpliwości, co lokalny prawodawca rozumiał pod pojęciem drobnych napraw i w konsekwencji może powodować trudności w interpretacji przepisów regulaminu, a nawet pewnego rodzaju dowolność ich interpretowania, stanowiąc niedopuszczalną – w kontekście zasady dobrej legislacji – niejasność legislacyjną. Jednocześnie Rada Miejska w sposób nieuprawniony ograniczyła możliwość naprawy pojazdów do pojazdów należących do właścicieli nieruchomości. W ocenie Sądu wystarczającym w celu usunięcia wskazanego uchybienia było stwierdzenie nieważności § 4 zaskarżonego regulaminu w zakresie użytych przez Radę Miejską pojęć „drobnych” i „własnych”.

Również częściowo zasadne okazały się zarzuty dotyczące wymagań w zakresie utrzymywania zwierząt gospodarskich na terenach wyłączonych z produkcji rolniczej. W oparciu o art. 4 ust. 2 pkt 7 u.c.p.g. rada gminy posiada kompetencję do określenia zasad utrzymywania czystości i porządku na terenie gminy dotyczących utrzymywania zwierząt gospodarskich na terenach wyłączonych z produkcji rolniczej.

Trafnie wskazano w skardze, że treść § 7 pkt 1 regulaminu, w którym zobowiązano osoby prowadzące chów zwierząt gospodarskich na terenach wyłączonych z produkcji rolnej do przestrzegania przepisów sanitarno-epidemiologicznych, stanowi powtórzenie art. 22 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 5 grudnia 2008 r. o zapobieganiu i zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi (Dz.U. z 2016 r. poz. 1866). Wskazany przepis rangi ustawowej nakłada na właścicieli, posiadaczy lub zarządzających nieruchomością obowiązek utrzymywania tej nieruchomości w należytym stanie higieniczno-sanitarnym w celu zapobiegania zakażeniom i chorobom zakaźnym. Rada Miejska nie była zatem upoważniona do regulowania materii, która została już uprzednio uregulowana w akcie rangi ustawowej.

Zasadnie w skardze zakwestionowano również § 7 pkt 2 regulaminu, w którym w zakresie wymagań dotyczących utrzymywania zwierząt gospodarskich na terenach wyłączonych z produkcji rolniczej zobowiązano osoby prowadzące chów zwierząt do przeprowadzania deratyzacji pomieszczeń, w których prowadzona jest hodowla zwierząt minimum dwa razy w roku, wiosną i jesienią, realizowaną przez uprawnione do tego podmioty. Rada Miejska realizując postanowienia art. 4 ust. 2 pkt 7 u.c.p.g., nie mogła nałożyć takich obowiązków, a na mocy art. 4 ust. 2 pkt 8 u.c.p.g. nie mógł także wskazać podmiotu zobowiązanego do przeprowadzenia deratyzacji. Norma kompetencyjna wspomnianego przepisu nie obejmuje bowiem upoważnienia do regulowania przez radę gminy kwestii nałożenia na podmioty prywatne takiego obowiązku. Ponadto deratyzacja miejsc przebywania zwierząt wymaga wydania rozporządzenia przez Powiatowego Lekarza Weterynarii, Wojewodę lub Ministra właściwego do spraw rolnictwa zgodnie z art. 45-47 ustawy z 11 marca 2004 r. o ochronie zdrowia zwierząt oraz zwalczania chorób zakaźnych u zwierząt (por. wyrok NSA z dnia 27 czerwca 2017 r. sygn. akt II OSK 2873 oraz wyrok WSA w Poznaniu z dnia 10 października 2013 r., sygn. akt IV SA/Po 492/13; <http://orzeczenia.nsa.gov.pl>).

Sąd nie podzielił natomiast argumentacji Prokuratora w zakresie regulacji zawartej w § 7 pkt 3 regulaminu, w którym Rada Miejska nałożyła na osoby prowadzące chów zwierząt gospodarskich na terenach wyłączonych z produkcji rolnej obowiązek niezwłocznego usunięcia zanieczyszczeń pozostawionych przez zwierzęta gospodarskie w obiektach i innych terenach przeznaczonych do użytku

publicznego, w szczególności na chodnikach, placach, parkingach i terenach zielonych. W ocenie Sądu zakwestionowana regulacja mieści się w zakresie normy kompetencyjnej zawartej w art. 4 ust. 2 pkt 7 u.c.p.g. Posłużenie się przez Radę Miejską pojęciem „niezwłocznie” nie określa częstotliwości usuwania zanieczyszczeń, lecz wskazuje, że do ich usunięcia powinno dojść bez zbędnej zwłoki co jest zabiegiem w pełni uprawnionym. Niezasadnie Prokurator zarzuca Radzie Miejskiej, iż pojęcie „zanieczyszczeń spowodowanych przez zwierzęta” jest pojęciem niedookreślonym, obejmującym zanieczyszczenia stałe jak i płynne, a także zanieczyszczenia pochodzenia nie tylko fizjologicznego. Powyższe oznacza bowiem, iż celem prawodawcy lokalnego było nałożenie obowiązku usunięcia wszelkich tego typu zanieczyszczeń, co w żaden sposób nie wykracza poza zakres kompetencji wynikającej z art. 4 ust. 2 pkt 7 u.c.p.g.

Mając powyższe na uwadze Sąd na podstawie art. 147 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (t.j. Dz. U. z 2019 r. poz. 2325 z późn. zm.) orzekł o stwierdzeniu nieważności zaskarżonej uchwały w części obejmującej § 4 w zakresie słów „drobnych” i „własnych”, a także § 7 pkt 1 i 2. W pozostałym zakresie Sąd na podstawie art. 151 ww. ustawy skargę oddalił.

Przewodniczący Sędzia NSA
(-) Jerzy Stankowski

Sędzia WSA
(-) Maciej Busz

Asesor sądowy WSA
(-) Maria Grzymisławska-Cybulska